

เจ้าเวรเจ้ากรรม
ยมดต 法皇
จักรวาล
9

แนะนำตัวละคร

* หลิวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมานี้เธอออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไขคดีประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี

บุตรชายของหลิวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุบิสัย ร่าเริง เป็นผู้ช่วยหมอยาของหลิวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลิวเว่ยที่ถูกหลิวเว่ย หนึ่งงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจุ

นกสีดำนกที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลิวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนกอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลิวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลีได้

* หรงหวง/เฉวียนอ๋อง องค์ชายสิบห้า น้องชายต่างมารดาของฮ้องเต๋
เฉียนหลิง ปกครองเหลียวโจว

* เว่ยโจว ปรมจารย์พิฆาต สหายของจงจี้ฮ้อวี่ ชำนาญ
การใช้พิฆาต แหกคุกหลบหนีออกมา

* เยวี่ยตันเซิง พี่ชายของเยวี่ยฉงหมิง ถึงขั้นตัดขาดกับจงจี้ฮ้อวี่
ที่เป็นพี่น้องร่วมสาบานเพราะเรื่องที่เยวี่ยฉงหมิง
เสียชีวิต

* เยวี่ยฉงหมิง น้องสาวของเยวี่ยตันเซิง ได้ชื่อว่าเป็นคนทรยศ
ของสกุลจี้ เป็นมารดาของจี้ปิง ร่างกายอ่อนแอ
ตายตอนคลอดบุตร

* จี้ปิง ฉลาดเฉลียว ปัญญาดี หัวไวประหนึ่งเด็กอัจฉริยะ
ก็ไม่ปาน มีความสามารถด้านยามากที่สุด
ในตระกูล

581

ไม่เหมือนนักจับตเมืองหลวงอย่างพวกเจ้า

หลังดื่มสุราต่ออีกอีกหนึ่ง บุรุษที่กำลังดื่มสุราผู้นั้นก็ยกกาสุรา
แกว่งไปมา หันศีรษะไปคิดเรียกคนมาเติม

ทรงหลังเห็นดังนั้นจึงเอื้อมมือไปรับมาและเป็นฝ่ายออกไปด้วย
ตนเอง

ครู่เดียวทรงหลังก็เข้ามาพร้อมสุรakaiใหม่แล้วรินสุราให้บุรุษผู้นั้น
บุรุษผู้นั้นเอนหลังพิงเก้าอี้ ปรายตามองทรงหลังนิ่งๆ ปากร้องจิ
คำหนึ่ง "พวกเราไม่ได้พบกันนานเท่าไรแล้ว ยังจำได้ว่าสมัยเด็กเจ้ารินสุรา
ให้ข้าบ่อยๆ ยามนั้นเจ้าทั้งตัวเล็กจ้อยทั้งว่าง่าย ไหนเลยจะเหมือนตอนนี้"

ทรงหลังวางกาสุราลงแล้วกลับไปนั่งที่เก้าอี้ สีหน้าติดจะเย็นชา
"ลำบากท่านอาแล้ว ยังจำสายสัมพันธ์เก่าก่อนได้"

"หึ ดูเจ้าพูดซ้ำ ซ้ำท่านอาดูแลเจ้ายังดีไม่พออีกหรือ ครั้งก่อน
คนของเจ้าเข้ามาในเขตเหลี่ยมโจวของข้า บอกว่าต้องการตามหาเด็ก

พวกนั้น ข้าเคยติดอดสักคำหรือไม่ ของที่เจ้าต้องการข้ามิใช่มอบให้เจ้า แล้วหรือก็ เจ้ายังไม่รู้ว่าหลังจากเรื่องนั้นมีคนเบื้องล่างไม่พอใจกัน ตั้งเท่าไร เพื่อไกล่เกลี่ยให้ผ่านไปได้ต้องใช้เงินถึงสิบหมื่นตำลึง ปลอบประโลมพวกเขา ไร้ แค่คิดข้าก็ปวดใจแล้ว ตั้งสิบหมื่นตำลึงเสียวะ"

ทรงหลังปรายตามองบุรุษผู้นั้นรอบหนึ่ง "ท่านอาไม่ขาดเงิน"

"ขาดไม่ขาดก็เรื่องหนึ่ง ให้หรือไม่เป็นอีกเรื่อง ไม่ขาดก็สามารถให้เงินคนส่งเดชได้หรือ เช่นนี้เสด็จพ่อเจ้าเป็นเจ้าของแคว้นชิงอิวัน ยังไม่เห็นเขาเปิดท้องพระคลังให้ผู้อื่นเข้าไปฉกฉวยเล็กๆ น้อยๆ ส่งเดชบ้างเลย"

ทรงหลังไม่ปริปาก เพียงเห็นอีกฝ่ายตี๋มสุราหมดจึงรินให้อีกจอก บุรุษผู้นั้นเบ้าปาก ยกจอกสุราขึ้นดื่มหมดในรวดเดียว

ทรงหลังปราม "ดื่มช้าสักหน่อย"

บุรุษผู้นั้นระบายยิ้ม "ข้าแล้วยังจะมีรสชาติอยู่อีกหรือ ข้าว่าเจ้าเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ สมัยเด็กพวกเรายังดื่มอีกใหญ่ๆ อยู่เลย ธรรมเนียมเหลียวใจก็เป็นเช่นนี้ ไม่เหมือนนิสัยคนเมืองหลวงอย่างพวกเจ้า พวกเราดื่มสุราไม่ใช่เพื่อเอาบรรยากาศหรือเอาความสง่างาม แต่ดื่มเอาสากแก่ใจ"

ทรงหลังไม่ยอมยกกล่าววจาไว้สวาระกับคนผู้นี้มากนัก เขารินสุราให้เต็มจอกแล้วถามอีกว่า "ท่านมาที่นี่เพราะเหตุใด"

ในที่สุดบุรุษผู้นั้นก็หิยตะเกียบคีบกับข้าวกินคำหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "มีคนเชิญข้ามา"

"ผู้ใด"

"ไม่บอกเจ้า"

ทรงหลังนิ่งเสียบพลางหรีดตาลง

บุรุษผู้นั้นเห็นสภาพจนแค้นของทรงหลังแล้วก็ยิ้มว่า "นี่ถึงจะมีสภาพเหมือนสมัยเด็กบ้างสักหน่อย น่าเอ็นดูยิ่งนัก มาที่นี่มาให้ข้าบีบแก้มน้อย" พุดพลางยื่นมือหมายจะบีบโหนกคอกายของทรงหลังจริงๆ

ทรงหลังขมวดคิ้ว เบี่ยงหลบแล้วถามอีก "จะไปจากที่นี่เมื่อไร"

"ยังไม่ไปไหนก่อนพักหนึ่ง ยากนักจะได้ออกมาเที่ยวเล่นสักครา ข้าเห็นว่าที่นี่ภูเขาามธรราไศ ไม่เลวเลยทีเดียว หากเที่ยวเล่นได้ก็จะเที่ยวอีกหลายวัน"

"ท่านอาไม่มีงานราชกิจที่เหลียวโจว?"

"งานราชกิจคืออะไร กินได้? ดื่มได้กระนั้นรี"

"ท่านอา..." ทรงหลังรู้สึกว่คนผู้นี้มีภาวะบกพร่องทางการสื่อสาร

บุรุษผู้นั้นฉีกยิ้ม ทั้งที่อายุถึงวัยกลางคนแล้วแต่กลับเต็มไปด้วยท่วงทีของเด็กหนุ่ม หลังพบว่าตนทำทรงหลังเอยต่อไม่ถูกเสียแล้วจึงพูดอย่างแถมซ้ำ

"เวลานี้ข้ายังมีงานราชกิจอะไรได้อีก เหลียวโจวของข้าเล็กเสียเพียงนั้น อดีตยังเคยปฏิสัมพันธ์กับเมืองหลวงบ้าง แต่บัดนี้ถูกเสด็จพ่อเจ้าแบ่งแยกออกมาแล้ว นอกจากเรื่องจิปาตะในพื้นที่เหลียวโจวจำนวนหนึ่ง ยังมีงานอะไรให้ข้าต้องลงไปสืบถามด้วยตนเองอีกหรือ นี่อาหลัง ข้าดีชั่วอย่างไรก็เป็นท่านต้องคนหนึ่ง สูงศักดิ์ไม่ใช่หน่อย"

ทรงหลังมองข้ามประโยคสุดท้ายที่ไม่รู้ว่าต้องการเสียดสีหรือสัพยอกกันแน่ เพียงปรายตามองอีกฝ่ายก่อนเอ่ยถาม

"งานสามัญทั่วไปไม่มี แล้วงานทางการทหารเล่า"

บุรุษผู้นั้นอดเลิคว่าไม่ได้ เขาไม่เอ่ยวาจาใดแล้วยกจอกดื่มสุราอีกครั้ง

ทรงหลังพูดต่อ "ท่านอาคิดจะก่อกบฏแล้วมิใช่หรือ วางแผน
ทางการทหารไม่จำเป็นต้องให้ท่านลงไปดูด้วยตนเองหรือ"

บุรุษผู้นั้นเลียริมฝีปาก วางจอกสุราลงพลางย้อนถามเนิบๆ "ข้า
ปวดเศียรเวียนเกล้าเรื่องการทหาร บอกเจ้าแล้วเจ้าจะช่วยออกความคิด
ให้หรือ"

ทรงหลังนิ่งเงียบ

บุรุษผู้นั้นพอเห็นท่าทางของทรงหลังกลับหัวเราะออกมา ไม่นำพา
แม้แต่น้อย "เจ้ามีจุดยืนของเจ้า ข้ามีจุดยืนของข้า ต่อให้วันหน้าเจ้าข้า
อาจต้องสู้กันให้ตายไปข้างในสนามรบ เจ้าจงจำไว้ว่าข้าคือท่านอา
ของเจ้า ความสัมพันธ์อาหลานของเราจะขาดสะบั้นไม่ได้"

ทรงหลังรู้ว่าคำกล่าวนี้นของท่านอาหมายความว่าอย่างไร

หากเหลียวใจคิดใช้กำลังทหารกับเมืองหลวงจริง ประกอบกับ
ภายในเวลาไม่นานเสด็จพ่อยังไม่ริบคืนอำนาจทางทหารของหน่วยเงินก่อ
ในมือเขาไป เช่นนี้เสด็จพ่อย่อมได้ที่ส่งเขาไปด้านทัพเหลียวใจอย่าง
แน่นอน ถึงตอนนั้นการต้องหันอาวุธเข้าหากันย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยง

ทรงหลังไม่รู้ว่าจะคนผู้ใดจะขึ้นมาที่เมืองกู่ยงกะทันหัน ทั้งยังเป็น
ช่วงเวลาเปราะบางเช่นนี้อีก เมืองหลวงบังเกิดลมเมฆมรสุมไม่แน่นอน
ไม่ใช่แค่เขาที่นี้รอดูสถานการณ์ กระทั่งทรงชู่เองก็รู้จักวางตน ยืนชม
เปลวเพลิงจากอีกฟากของแม่น้ำ ทว่าในเวลาอันไหนเช่นนี้ผู้ซึ่งเป็นถึง
เจิรยณต้องกลับออกจากเหลียวใจรอดมายังเมืองกู่ยงอันห่างไกลเสียได้

หากพูดว่ามาเที่ยวเล่นอย่างเดียว ทรงหลังไม่มีทางเชื่อ ถึงพูดว่า
มีผู้เชื่อเชิญ ทรงหลังก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี แล้วที่แท้ท่านอาที่มาที่นี้เพราะเหตุใด
เล่า

ทรงหลังนึกถึงความเป็นไปได้หนึ่ง...

แต่ก็คิดอีกว่าอีกฝ่ายไม่มีทางรู้ได้ยงสาถึงเพียงนั้น

ความคิดนี้ทรงหลังไม่ได้ใคร่ครวญต่อไปให้ลึก

ทรงหวงเห็นทรงหลังไม่เอ่ยวาจาก็หัวเราะอีกคราก่อนถามขึ้นมา
กะทันหันว่า "หากเจอเข้าในสนามรบเจ้าจะทำอย่างไร เด็ดศรีระข้า?"

ทรงหลังรินสุราให้ท่านอาอีกครั้ง ปากก็เอ่ยว่า "ไม่"

ทรงหวงมองทรงหลังด้วยความซาบซึ้ง สิ้นหน้าห้วนไหว

ทรงหลังกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยเย็นชา "ท่านอาสูงส่งปานนี้ มีหรือ
จะลดตัวลงไปอยู่ในสมรภูมิรบที่เต็มไปด้วยเขม่าควันคลุ้งเอง"

ทรงหวงสะอึกแล้วตอบโต้ะ "บังอาจ เจ้าเด็กอกตัญญู!"

ทรงหลังไม่อยากพูดจามากความเรื่อยเปื่อยกับทรงหวงอีก เห็นคน
ผู้นี้ไม่คล้อยจะสมัคใจเผยข่าวอะไรให้ตน ตนก็คร้านจะเสียเวลากับ
อีกฝ่าย เขาลุกขึ้นพลางพูด

"หากท่านอาายังเห็นแก่ที่ข้าท่านเป็นอาหลานกัน ก็อย่าทำให้ข้า
ลำบากเลย"

"ทำให้ลำบาก? เจ้าหมายถึงอะไร"

"ท่านอารู้ดีอยู่แล้ว"

ทรงหวงหัวเราะอีกครั้ง "ข้าว่าแล้ว แปลกนักที่ข้าส่งคนไปเรียก
เจ้าก็เร่งร้อนออกมาเลย ข้ายังว่าเจ้าคิดถึงข้ามากเพียงนั้นเสียวหรือ
ทำเอาข้าซึ่งใจเปล่าๆ ที่แท้มาเพื่อระแวงระวังข้า กระไรกัน หากข้าลงมือ
ในเมืองกุยงนี้เจ้าจะขัดขวางข้าให้ได้"

"ไม่ผิด" ทรงหลังตอบอย่างตรงไปตรงมา

"เพราะเจ้าเมืองกุยงเป็นคนของเจ้า?"

"หาไม่ได้"

"เช่นนั้นเพราะเหตุใดกัน เมืองกู่ยงนี้ยังมีอะไรควรค่าให้เจ้าใส่ใจ"

ทรงหลังเงียบไปครู่หนึ่ง จ้องดวงตาทรงหวงขณะเอ่ย "ภรรยาบุตร
ล้วนอยู่ ท่านอาจคิดว่าอะไรเล่า"

"ภรรยาบุตร...ข้าก่อน เจ้าแต่งงานแล้ว? ทรงหลัง เจ้าแต่งงานไยจึง
ไม่ส่งเทียบมงคลมาเชิญข้า เรื่องนี้เหลือวโจวของข้ากลับไม่รู้เรื่อง จะ...
เจ้าทำข้าผิดหวังเกินไปแล้ว!" ทรงหวงกุมหน้าอกเอนพิงผนังเก้าอี้ ท่าทาง
ราวจะเป็นลมล้มพับไป ทว่าใบหน้ากลับฉายประกายหยอกเย้าชัดแจ้ง

นี่ก็คือทรงหวง เจริญอ่องผู้ที่ภายนอกยิ้มหัวดำทอ แต่ลึกๆ แล้ว
เป็นบุรุษผู้มีเหลี่ยมคู่มือล้ำ จิตใจทะเยอทะยานเหลือล้นผู้หนึ่ง

การดำรงอยู่ของหลิวเว่ยกับหลิวเสี่ยวหลี ทรงหลังไม่คิดว่าจะปิด
คนผู้นี้ได้ตั้งแต่แรก

เวลานี้ตนเองเอ่ยออกมา แต่เป็นประโยคกล่าวเตือนว่าท่านอาจ
คิดจะก่อความปั่นป่วนที่เมืองกู่ยงเขาไม่สน แต่หากตะแค้นตายของเขา
เมื่อไร ความสัมพันธ์อาหลานก็เพียงเท่านั้น ความสำคัญนี้ห่างชั้นกับชีวิต
ภรรยาบุตรอยู่อีกไซ

ทรงหวงฟังความนัยของทรงหลังออก เขาเพียงระบายยิ้มพูดอย่าง
ใจเย็น "วันหน้าพาหลานสะใภ้มาพบข้าหน่อย ข้าจะมอบของขวัญแรกพบ
ให้นาง ว่าแต่หลานสะใภ้ข้าเป็นบุรุษหรือสตรี ข้าไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร"

ทรงหลังคว้านจะไยดีท่านอาผู้นี้ก็ เขาค้นหน้าจากไปทันที

582

เจ้าดำทอผู้อื่นเช่นนี้ได้อย่างไร!

ทรงหวงเห็นทรงหลังเดินไปถึงประตูโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง
ก็รำพึงรำพันขึ้นมาประโยคหนึ่ง

"มีของขวัญแรกพบจะมอบให้เจ้า รับแล้วค่อยไป"

ทรงหลังชะงักฝีเท้า ซายตามองอีกฝ่าย

ทรงหวงยกมือขึ้น คนในที่ลับพอได้รับสัญญาณ จับพลันนั้นประตูห้อง
ก็เปิดออก มีคนهامกระสอบผ้าป่านสีดำเข้ามา

กระสอบใบนั้นถูกโยนมาที่ข้างเท้าทรงหลัง จากนั้นคนที่ไม่เกี่ยวข้อง
ก็ถอยออกไป

ประตูห้องปิดลงอีก ทรงหลังขมวดคิ้วมองกระสอบสีดำรูปทรง
คล้ายมนุษย์ มองออกได้ไม่ยกว่าด้านในมีคนอยู่

"เปิดออกดู" ทรงหวงเอ่ย

ทรงหลังโน้มตัวไปเปิดปากกระสอบได้อย่างง่ายดาย ปากกระสอบ

เปิดออกเพียงเล็กน้อย เขาก็เห็นด้านในเป็นสตรีสวมชุดผ้าป่านเนื้อหยาบ
คนหนึ่งนอนหลับไม่ได้สติ

ทรงหลังเล็กคิ้ว

ทรงหวงไม่กลัวที่จะเอ่ยตรงๆ "หวงเออร์ นางกำนัลที่พวกเจ้า
ตามหาตัวมานานแล้วมิใช่หรือ ข้าให้ ไม่ต้องคืน"

ทรงหลังสงบนิ่ง ยืนอยู่ที่เดิม

เห็นทรงหลังไม่เอ่ยวาจาอยู่ครู่ใหญ่ ทรงหวงก็หัวเราะหึๆ พลังถาม
"ซาบซึ่งเกินไป? รู้ถึงความดีของท่านอาอย่างช้าแล้วสินะ ข้าทำก็เพื่อ
ให้เจ้าได้กลับไปพลบขวัญภรรยา หวงเออร์ผู้นี้เจ้าใช้ประโยชน์ได้ดี
นอกจากช่วยเหลือคนสกุลหลัวแล้ว ยังช่วยให้งานของเจ้าสำเร็จลุล่วงได้
อีกด้วย อาหลัง เจ้าเป็นคนเฉลียวฉลาด คงเข้าใจความหมายข้า เอาเป็นว่า
ของขวัญชิ้นใหญ่นี้นับเป็นคำยินดีในงานมงคลของพวกเจ้าแล้วกัน
แม้เจ้าจะไม่ได้ส่งเทียบมงคลให้ข้าก็เกิด"

วาทจากกล่าวถึงตอนสุดท้ายกลับมีประโยคตัดพ้อโผล่มาอีก

ทรงหลังยามนี้ต้องการหวงเออร์ผู้นี้มากอย่างแท้จริง หวงเออร์
นับเป็นกุญแจสำคัญของการตัดสินใจแพ้ชนะในเหตุพลิกผันที่เมืองหลวง
แต่ทรงหวงจู่ๆ ก็ส่งคนผู้นี้มาให้ ทรงหลังไม่เชื่อโดยสิ้นเชิงว่าอีกฝ่าย
ทำเพราะหวังดีเท่านั้น

เป้าหมายของทรงหวง แท้จริงเห็นได้ชัดแจ้ง

ท่านอาต้องการช่วยให้เขามีชื่อเสียงลือลั่น สร้างความน่าเกรงขาม
ในเหตุการณ์ที่เมืองหลวงหนนี้ และเพื่อตอบแทน ภายหน้าเขาก็ต้องทำ
อะไรบางอย่างเพื่อท่านอาคนนี้เช่นกัน

อย่างเช่นเมื่อท่านอาสมคบคิดกับขุนนางที่เมืองหลวง หน่วยเงินเก๋อ

ต้องหลับตาข้างหนึ่งลืมตาข้างหนึ่ง

หรืออย่างเช่นวันที่ท่านอายุหกสิบขึ้นเหนือ เขาไม่จำเป็นต้องออกแรงช่วย ทว่าก็ไม่อาจขัดขวาง

หรือไม่ก็...

โดยสรุปคือมีความเป็นไปได้มากมาย มีหน้าซ้ำขอบเขตยังกว้างไกล จังจอกเผ่าผู้นี้ดูประหนึ่งไม่อนุาทรต่อสิ่งใด แท้จริงในอกมีเส้นขีดแบ่งชัดเจน

ต่อให้รู้ว่าเป็นหนี้โมตรี ทั้งยังเกี่ยวพันกว้างขวาง ตนเองอย่างไรก็ไม่ควรติดหนี้หนี้นี้ แต่โอกาสชั้นยอดปรากฏเบื้องหน้า หรงหลิงไม่มีทางปล่อยยี่ให้หลุดมือไปเฉยๆ ได้

หวงเอ๋อร์ผู้นี้เข้าพาไปด้วยแน่ แต่จะให้หรงหวงปลอดโปร่งเบิกบานจนเกินไปไม่ได้เช่นกัน

เขาผูกกระสอบใบนั้นใหม่ หัวปากกระสอบพลางเอ่ยกับหรงหวง "ท่านอาหรือไม่ว่าท่านเหมือนผู้ใดที่สุด"

หรงหวงเลิกคิ้ว เอื่อยยิ้มๆ "เหมือน? อะไรกัน คงมีโซ่อยากบอกว่าข้าเหมือนเจ้า? อยากล่อลวงเล่นเลย ข้าหล่อเหลากว่าเจ้ามากทีเดียว"

หรงหลิงมองข้ามวจาเหลวไหลล่อลวงของคนผู้นี้แล้วกล่าวตรงๆ "ท่านไม่เคยคิดหรือว่าเหตุใดเดินหมากฟาดฟันกับเสด็จพ่อข้าหลายปี ท่านจึงยังย่ำอยู่ที่เดิม"

หรงหวงมุ่นคิ้ว

หรงหลิงเอ่ยอย่างไม่ว้าวอีกฝ่ายจะสะอิดสะเอียน "เพียงเพราะผู้ที่คล้ายคลึงกันมากเกินไปสองคน ไม่เพียงการกระทำเหมือนกัน แม้แต่ความคิดยังเหมือนกัน ท่านคาดเดาแผนการของเสด็จพ่อข้าได้ เสด็จพ่อ

ก็คาดเดาแผนการของท่านได้ ท่านอา ท่านกับเสด็จพ่อเหมือนกันเกินไป
เพียงแต่ท่านไม่เคยตระหนักได้เท่านั้น"

ทรงหวงฟังคำกล่าวนี้อย่างนิ่งงันไม่ขยับ เพียงจับจ้องทรงหลัง
ไม่วางตา ทันใดนั้นทรงหวงก็ลุกขึ้นโบกมือให้อีกฝ่าย

"เจ้ามานี้ มานี้ ข้ารับรองว่าจะไม่ตีเจ้าตาย เจ้ามานี้!"

ทรงหลังทำท่านอาคลืนเขียนสำเร็จก็สะบัดหน้าจากไป

รอหลังจากทรงหลังลงบันไดไปแล้วยังคงได้ยินเสียงทรงหวงด่า
ไล่หลัง "เจ้าดาทอผู้อื่นเช่นนี้ได้ยังไง! เจ้าว่าใครเหมือนเขา! เจ้าดา
ใครกัน หา? ทรงหลัง เจ้ากลับมาเดี๋ยวนี้นะ กลับมา!"

ขณะที่ทรงหลังหิ้วตัวทรงเออร์ก้าวเท้าออกจากประตูหอปาชีว์ไป
ตั้งนานแล้ว

อวินจื่อเม้งอยู่ที่เรือนหลังสถานเรีงรมย์ นั่งอยู่ในห้องฟังเสียงเอะอะ
ด้านหน้าพลางล้างส้มเขียวหวานที่ปอกเสร็จแล้วให้สะอาด วางลงบน
ถาดกระเบื้องเคลือบแล้วยื่นให้สตรีวัยกลางคนตรงหน้า

"ท่านแม่ ท่านว่าคนเมื่อครูไช่เฉียนอ่อนงหรือไม่ คนที่อยู่เหลียวไว
หมายจะก่อกบฏผู้นั้นนะ แต่เขามาอยู่ที่เมืองกุ้ยของพวกเราได้อย่างไร"

สตรีวัยกลางคนท่าทางสัตย์ซื่อผิวดำตรงข้ามหยิบส้มเขียวหวาน
กินไปพลางหัวเราะไปพลาง "นอกจากประมุขหอ จะยังมีใครเชิญคนระดับนี้
มาได้อีก"

"เช่นนั้นประมุขหอจะกลับมาเมื่อไร ข้าเริ่มคิดถึงนางแล้ว"

สตรีวัยกลางคนเกาปลายจุมูกอวินจื่อเม้ง ยิ้มตอบว่า "เจ้าคิดถึง
ประมุขหอ หรือคิดถึงของอรรอยทางใต้กันแน่"

อวินจือเม้งแลบลิ่นให้มารดาแล้วเอ่ยออกด้อน "ทั้งคู่เจ้าคะ"

สตรีวัยกลางคนมองนางอย่างเอ็นดูแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า "ข้าอยู่
นานมากไม่ได้ เจ้าไปหอบัววัยเขียวที่เหลื้ครั้งก่อนมาทั้งหมด ข้าจะเอา
ไปด้วย"

"เรือนท่านแม้อยู่เหลื้อยู่อีกมากมิใช่หรือ กินหมดแล้ว? ท่านแม่
ยังบ่นว่าข้าตะกละอยู่เลย ข้าว่าเป็นท่านต่างหากที่ตะกละกว่าข้า"

สตรีวัยกลางคนไม่รู้ว่ควรหัวเราะหรือร้องไห้ "ไม่ใช่ข้ากินเอง
แต่เอาไปมอบให้ผู้อื่น"

"มอบให้ผู้อื่น?" อวินจือเม้งตะลึงไปชั่วขณะ จู่ๆ ก็ยื่นปาก "ท่านแม่
บัววัยเขียวนี่ส่งมาจากพื้นที่ตั้งไกลแสนไกล เสียแรงเสียเวลาไปเท่าไร
ระหว่างทางยังเสียไปตั้งมาก อีกทั้งพวกเรายังเก็บรักษามายากลำบาก
เพียงนี้ เหตุใดท่านนึกจะให้ผู้อื่นก็ให้เลยเล่า ชะ...ข้าเพิ่งกินไปได้ก็ผล
เอง..."

"ว่าง่ายๆ ไปเตรียมมาก่อน"

"ท่านแม่นำไปให้ผู้ใดมา ให้ไปทั้งหมดเลยหรือ" อวินจือเม้งยังปวดใจ
พรั่ถามไม่เลิก

สตรีวัยกลางคนไม่เอ่ยคำแล้ว เพียงเร่งรัดให้บุตรสาวไปเตรียมของ
อวินจือเม้งหัวไว่ ตรึกตรองครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็นื้กออก "ท่านแม่เอาไปให้
หลิวเว่ย?"

สตรีวัยกลางคนตะลึงงัน

อวินจือเม้งกระโดดโดย "เป็นหลิวเว่ยจริงๆ! ท่านแม่ ต่อให้...ต่อให้
เตรียมให้หลิวเว่ยก็เกิด แต่...แต่ก็ไม่ถึงขั้นให้ทั้งหมดกระมัง นางคนเดียว
กินไม่หมดหรอก..."

สตรีวัยกลางคนระอาใจสุดแสน "เจ้ารู้จักกับหลิวเว่ยแล้วนี่ นางกินไม่หมดเจ้าก็ไปหานางแล้วกินด้วยกันเป็นใช้ได้ เช่นนี้มีโชคลาภเจ้าแล้ว?"

อ้วนจื่อเม้งหน้าบานทันใด "ได้จริงหรือ"

สตรีวัยกลางคนหรีดตามองนางแล้วถอนใจ "เจ้าอย่าได้ทำขายหน้าก็แล้วกัน"

อ้วนจื่อเม้งพึมพำยื่นปากออกมามากกว่าเดิม อุบอิบว่า "ข้าจะไปเตรียมเตียนนี้ พอใจแล้วหรือไม่!"

อ้วนจื่อเม้งออกไปประเดี๋ยวหนึ่ง ตอนกลับมายังถือไหใบใหญ่มาด้วย ไหใบนั้นหนักอย่างน้อยสิบกว่าชั่งได้ แต่อ้วนจื่อเม้งถือมันเหมือนกับถือของจุกจิกชิ้นเล็กๆ ใช้อย่างไรอย่างนั้น

นางยื่นส่งไหใบนั้นออกไปอย่างอาลัยอาวรณ์ สตรีวัยกลางคนรับเอาไปโดยไม่มีความรู้สึกว่ามันหนักแม้สักเสี้ยวแล้วจึงเอ่ยขึ้น

"ออกไปดูว่ามีคนอยู่หรือไม่ ข้าต้องไปแล้ว"

"ไม่มีใครเจ้าคะ เมื่อครู่ตอนเข้ามาข้าดูแล้ว"

"อย่างนั้นข้าไปล่ะ"

อ้วนจื่อเม้งพยักหน้า ส่งอีกฝ่ายถึงประตูใหญ่ของเรือนด้วยตนเอง แล้วค่อยหมุนตัวกลับเข้าเรือน

เพิ่งเดินย้อนกลับไปได้สองก้าว ในสมองพลันนึกถึงขนมแสนอร่อยของเจียงหนานขึ้นมานางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก สมองปรากฏความคิดหนึ่งแล้วทำก็วิ่งป่วนกลับห้อง ยามกลับออกมาอีกก็ถอดชุดร้ายรำหนักซึ่งประณีตซับซ้อนบนร่างออก เปลี่ยนไปสวมชุดลำลองเรียบสะอาดแล้ว

หญิงสาวเร่งรีบออกจากหอปาซิว มุ่งหน้าเดินทางไปทางโรงเตี๊ยมที่หลิวเว่ยพำนักอยู่

583

หัวใจจุ๋ๆ ก็ตันระส่ำ

เวลานี้ภายในโรงเตี๊ยมหลิวเว่ยที่ยังถูกหรงซู่รังตัวอยู่สนทนา
ลัฟเพเหระ ที่จริงแล้วในใจกำลังเหนื่อยหน่ายสุดขีด...

นางพบว่าบรรยากาศเบื้องหน้าเย็นลงไปทุกที อีกทั้งสายตาที่
หลิวเว่ยยมองตนยังน่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ อีก หลิวเว่ยซำงในไม่รู้สึกยินดี
สักนิด รู้สึกแต่ว่าตนเองช่างไล่ซื้อเกินไปเสียจริง

นางวางแผนการทั้งหมดเอาไว้ในใจเรียบร้อย แต่กลับลืมไป
เสียได้ว่าหรงซู่เป็นตัวอับมงคลผู้หนึ่ง ตนเองกับหรงซู่ดวงไม่สมพงศ์กัน
ขอเพียงอยู่กับหรงซู่ ครอบครองทั้งหมดของนางเป็นต้องหลุดออกนอกถูลู่
นอกทางอย่างไม่ต้องสงสัย

เสี่ยวเอ๋อร์เข้ามาถามรายการอาหารเมื่อคำที่ต้องการสั่งอย่าง
กระตือรือร้น หลิวเว่ยพูดกับอีกฝ่ายพลางจับจ้องไปยังหรงซู่กับหลิวเว่ย
ที่อยู่ไม่ไกลอย่างตาไม่กะพริบ

เวลานี้เป็นยามโหยวแล้ว เห็นที่ท่านต้องเจ็ดตั้งใจจะรั้งตัวหิ้วเว่ย อยู่จริงๆ

หิ้วเว่ยเยี้ยเม้มริมฝีปากแน่น ในใจรู้สึกเศร้าสร้อย

จนถึงบัดนี้นางก็ยังไม่ถึงว่าเรื่องราวจะดำเนินมาจนเป็นเช่น ปัจจุบัน ยิ่งนึกไม่ถึงว่าท่านต้องเจ็ดผู้ที่แต่โรมาเย็นซาโอหังอยู่ตลอด วันนี้เมื่อเผชิญหน้ากับหิ้วเว่ยจะเปี่ยมไมตรีจิตถึงเพียงนี้

จะว่าอย่างไรดีเล่า ท่านต้องเจ็ดถึงไม่ได้เอื่อยอะไรมากมาย แต่ตัวเขาตั้งแต่ต้นจนจบกลับไม่ผละจากข้างกายหิ้วเว่ยเลย

ในใจกล้ำกลืนยิ่งนัก หิ้วเว่ยเยี่ยสูดหายใจเข้าลึก ทอดสายตา มองออกไปนอกประตู

ตอนนี้นางนึกเสียใจภายหลังแล้ว แต่เดิมคิดว่าท่านต้องเจ็ดจะมีแต่ความแค้นกับหิ้วเว่ย ไม่รู้สึกสนอกสนใจสตรีผู้นั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะมีสัมพันธ์อะไรต่อกัน ทว่าเวลานี้ตรงหน้าแลดูสายสัมพันธ์ของทั้งคู่ กลับรุดหน้าไปอย่างรวดเร็วยิ่ง

หากรู้เช่นนี้แต่แรกตนเองคงไม่พาหิ้วเว่ยมาที่โรงเตี๊ยมแล้ว ยิ่งไม่ควรกระทำเรื่องไม่จำเป็นเหล่านั้น หยั่งเชิงไปหยั่งเชิงมา จนในท้ายที่สุด เป็นการทำให้พวกเขาสมปรารถนา

ทว่านี่ยังไม่นับว่าทุกอย่างจบสิ้น หิ้วเว่ยเยี่ยมองออกไปนอกประตู ใหญ่อีกครั้ง เมื่อไม่เห็นเรือนกายของบุรุษที่เฝ้ารอมารั้งวันผู้นั้น สีหน้าก็ย่ำแย่ลงอีกหลายส่วน

ไม่ว่าอย่างไรเรื่องสัญญาหมั้นหมายระหว่างหิ้วเว่ยกับท่านต้องสาม ก็แพร่ไปทั่วทั้งจวนแล้ว รอท่านต้องสามกลับมาถึงโรงเตี๊ยม คาดว่าคงเป็นละครฉากสนุกอีกแน่

"แม่นางหลิว ท่านดูเสร็จแล้วหรือไม่" เสี่ยวเอ๋อร์เห็นหลิวเวี๋ย
ไม่ตอบเสียทีจึงส่งเสียงร้องทักคำหนึ่ง

หลิวเวี๋ยได้สติกลับมาที่ยืนรายการอาหารในมือให้เสี่ยวเอ๋อร์พร้อม
เอ่ยส่งๆ "ตามนี้ก็แล้วกัน"

เสี่ยวเอ๋อร์รับรายการอาหาร ขณะจะจากไปหลิวเวี๋ยก็ร้องเรียกขึ้น

"ทำจานปลามาสักหน่อย"

เสี่ยวเอ๋อร์ขานรับ "ขอรับ ท่านต้องการปลาแบบใด ทอดหรือสิ่ง
ขอรับ"

"ทอดน้ำมันน้อย"

เสี่ยวเอ๋อร์จดลงไปเพิ่ม หลิวเวี๋ยหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยชื่อ
อาหารอีกหลายจาน เปลี่ยนรายการอาหารใหม่เกินกว่าครึ่ง

รอนจนเสี่ยวเอ๋อร์จากไป หลิวเวี๋ยจึงตั้งสายตากลับมา ชายตา
มองไปยังสองคนที่กำลังพูดคุยจากระยะกันไม่ไกล ผืนบันยัมก้าวไปหา

ครั้นเดินไปถึงหลิวเวี๋ยได้ยินหญิงที่กำลังพูดว่า "หากที่ปักไม้ดีจะปัก
ที่นี่ก็ย่อมได้"

หลิวเวี๋ยสุดหายใจเข้าลึก รู้สึกว่าใกล้จะรักษารอยยิ้มไว้ไม่อยู่แล้ว

หลิวเวี๋ยเองก็สะอึกไปเพราะประโยคนั้นเช่นกัน

เมื่อครู่หญิงผู้ถามชื่อที่ปักตอนนี้ของนาง วาจานี้เมื่อได้ฟังก็รู้ทันทีว่า
กำลังหยิ่งเชิงนางอยู่

หากที่นางบอกไม่ตรงกับผลที่เขาสืบมาได้ก็จะเผยแพร่ ดังนั้น
หลิวเวี๋ยจึงรีบแต่งคำตอบซึ่งสมบูรณ์แบบไร้ที่ติดออกมาอย่างว่องไว

ทว่าเพิ่งสิ้นเสียงหลิวเวี๋ย ไม้ทันทันนางได้ขึ้นชมฝีมือแต่งเรื่องของตน
หญิงผู้กลับเอ่ยเชิญนางมาปักที่นี่

นี่นับเป็นการจับตาตุรยะกะใกล้ถูกหรือไม่

หลิวเว่ยในใจบีบรัดเล็กน้อย ทว่าภายนอกเพียงยิ้มเจื่อน "โรงเตี๊ยม
อย่างไรก็มีผู้คนพลุกพล่าน ปะปนไม่รู้ใครเป็นใคร ยังมีผู้สถานที่ที่ข้าพัก
ก่อนหน้านี้ด้วยซ้ำ"

หรงซู่มองหลิวเว่ย เห็นนางหลบตามองต่ำ แพนตาซีลงล่าง เขาก็
เงยไปอดีตใจก่อนเอ่ยขึ้น "ข้านี้กว่าเจ้าไม่ใส่ใจเสียอีก"

หลิวเว่ยแสร้งทำกระปรีกระเปร่า "ที่พักแน่นอนว่าต้องใส่ใจ คนเรา
มีชีวิตชาติหนึ่งก็เพื่อกินดื่มสำเร็จสำราญมิใช่หรือ หากกินไม่ดี นอนไม่ดี
ชีวิตก็เสียเปล่ากันพอดี"

หรงซู่แวดตาติดจะอ่อนโยน "เจ้ารู้ว่าข้ากำลังพูดถึงอะไร"

หลิวเว่ยไม่เอ่ยคำ

หรงซู่กล่าวต่อ "ไม่ยินดีพักในที่คนมากเพราะใบหน้าเจ้าหรือ"

หลิวเว่ยยกมือลูบใบหน้าตนเอง หางตาเสมองต่ำ ยังคงไม่ปริปาก

หรงซู่ไม่พูดอีก

ระหว่างทั้งคู่ตกอยู่ในความเงียบงัน

หลิวเว่ยต้องการผลลัพธ์เช่นนี้เอง ให้หรงซู่คิดว่าเขาพูดจาทำร้าย
ความภูมิใจในศักดิ์ศรีของนาง นางจะได้อาศัยเหตุนี้ขอ 'อยู่เจียบๆ
คนเดียว' และจากไปตามลำพัง

หลิวเว่ยคำนวณเวลา ขอแค่เจียบกริบเช่นนี้อีกสักห้าสี่วันเวลา
ไม่สิ แปดสี่วันเวลานั้น นางจะเอ่ยปากขอตัว

ราวกับมีนาฬิกาทรายอยู่ในใจ เม็ดทรายร่วงหล่นแทนเวลาที่ไหล
ไป...

เมื่อได้บรรยากาศเหมาะสมแล้ว หลิวเว่ยเปิดปากกำลังจะกล่าวคำ

พลันได้ยินหรั่งชูตัดหน้านางในเสี้ยวเวลา ชิงเอ๋ยขึ้นก่อน

"เห็นที่ช่วงนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าแล้ว"

วาจานักกล่าวได้แปลกประหลาดยิ่ง หลิวเว่ยเพียงส่งสายตาสงสันทะห์
กลับไปให้เขา

หรั่งชูเอ๋ยต่อ "งานเลี้ยงชมบุปผาที่เมืองหลวง เจ้าเคยโบหน้า
เสียโฉมต่อหน้าผู้คนมากมายยังไม่รู้จักกลัว เวลานี้กลับรู้สึกกังวลขึ้นมา
หน้าหลังขัดแย้งพาให้ข้าฉงนงาย..."

หลิวเว่ยในใจกระตุกบ ทว่าสมองแล่นปราดอย่างว่องไว

หลิวเว่ยไม่รู้ว่หรั่งชูสงสัยนางจริงหรือไม่ หรือแค่อาศัยประโยชน์
เพื่อสืบคว้าหลายวันที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้นกับนางจริงหรือไม่

หากเป็นอย่างแรกนางย่อมจำเป็นต้องตื่นตัว ส่วนอย่างหลังนางก็
ยิ่งจำเป็นต้องตื่นตัวมากขึ้นไปอีก

ตอนกำลังสองจิตสองใจว่าจะทำเช่นไร หลิวเว่ยก็นวนขนาดเข้ามา
ครันเห็นสีหน้าดำคล้ำอย่างชัดเจนบนใบหน้าหลิวเว่ย หลิวเว่ยก็คิดออก
ในฉับพลัน เอ๋ยขึ้นทันที

"ใส่ใจหรือไม่กลับเป็นเร่องรอง โบหน้าเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วข้าก็ไม่มี
อะไรให้ละอาย ทั้งไม่จำเป็นต้องสังเกตสีหน้าผู้ใด เพียงแต่หากข้ายังอยู่
ที่นี่เกรงว่าจะไม่สะดวกนัก ไม่ใช่แค่ข้า น้องหญิงสีเองก็ด้วย วันนี้ในเมื่อ
บังเอิญพบน้องหญิงสี ข้าจะมองข้ามดูจะไม่เคยพบพานไม่ได้ น้องหญิงสี
พวุ่นนี้เจ้าย้ายไปพักกับข้าเถิด"

หลิวเว่ยยตระหนกในใจ สายตาที่จับจ้องหลิวเว่ยชิงชิงขึ้นทุกที
กระนั้นภายนอกก็ยังคงคลี่ย้ม

"พี่หญิงใหญ่ดูแลข้าอย่างอบอุ่นที่สุดหัวใจ ทว่าโรงเตี๊ยมนี้จ่ายค่าพัก

ไปแล้วเจ็ดวัน ไม่สะดวกจะคืนห้องจริง ๆ"

"ใช่จึงไม่สะดวกคืนห้อง" หลิวเว่ยย๋อนถาม เห็นนางไม่ตอบ หลิวเว่ยจิ้งลุกขึ้นเดินตรงไปหาหลังจู่โรงเตี๊ยม

หลิวเว่ยยี่รีบเข้าไปห้าม "มิเช่นนั้นเอาอย่างนี้ พักครบเจ็ดวันข้าค่อยไปรบกวนพี่หญิงใหญ่ ค่าห้องเจ็ดวันนี้อย่าได้สิ้นเปลืองเงินทองเลย"

วิธีการนี้ของหลิวเว่ยยี่เป็นเพียงการถ่วงเวลาออกไปเท่านั้น อยู่ที่นี่ได้มากขึ้นหนึ่งวันก็อยู่ได้มากขึ้นหนึ่งวัน

หลิวเว่ยครุ่นคิดก่อนพยักหน้าตกลง

หลิวเว่ยอยากพูดว่า 'ไม่ได้' แต่กลับไม่มีเหตุผลสนับสนุน ประการแรกนางกับหลิวเว่ยยี่เดิมก็หาได้สนิทชิดเชื้อ จึงไม่มีเหตุให้ต้องตั้งตนให้อีกฝ่ายไปพัวพันตนให้ได้ ประการที่สอง นางกลัวว่าหากตนเองใช้คำพูดรุนแรงเกินไปจะสะกิดให้สองคนตรงหน้าเคลือบแคลง

หวังซู หลิวเว่ยยี่ สองคนนี้ในใจหลิวเว่ยรู้สึกว่าเหมาะสมกันอย่างยิ่ง หากแต่ถ้าหลิวเว่ยยี่รั้งอยู่เมืองหลวงอย่างว่าง่าย อนาคตบางทีเพื่อเล่นงานหวังซุนางยังอาจจะส่งเสริมทั้งคู่ด้วยซ้ำไป ทว่าตอนนี้หลิวเว่ยกลับหวังให้หลิวเว่ยยี่จากไปยิ่งไกลยิ่งดี จึงหมดความคิดที่จะเป็นแม่สื่อแม่ชัก

"อย่างนั้นตกลงตามนี้ เจ็ดวันให้หลังข้าจะไปหาพี่หญิงใหญ่นะ เจ้าคะ"

หลิวเว่ยยี่มกกล่าว แต่รอยยิ้มนั้นไม่ได้ฉายชัดถึงดวงตา หลิวเว่ยเพียงขยตามองแวบเดียวก็ดูออก

นางรับคำ "อืม" อย่างไม่ใส่ใจกับหลิวเว่ยยี่ ก่อนได้ยินหวังซูเอ่ยขึ้น

"หลิวเว่ยยี่จะไปไหนไม่ได้ หากจะพบนาง เจ้าก็มาเอง"

หลิวเว่ยผิงะ หันไปมองหรงซูอย่างตกตะลึง

นี่หมายความว่าอย่างไร

หรงซูเอ่ยปากรั้งตัวหลิวเว่ย?

หลิวเว่ยคิดในใจ ท่านฮ่องเจ็ดต้องตาข้าแล้วหรือ หักใจให้ข้าตาม
พี่หญิงใหญ่ไปด้วยไม่ได้?

หัวใจหลิวเว่ยๆ ก็เต้นระส่ำ เสียงหัวใจเต้นรัวแรงจนสมอง
ของนางปั่นป่วนว่าวุ่นไปหมด

584

กลัวเว่งก็มีใจนั้นรงนลิ่ง

หรงซู่คล้ายไม่สังเกตเห็นความผิดปกติของหลิวเวี๋ย สายตาเพียงจับอยู่ที่หลิวเวี๋ยขณะเอ่ย "กินอาหารค่ำแล้วไปดูที่พักของเจ้าสักหน่อย"

คำกล่าวนี้ของหรงซู่มิใช่การหาเรื่อง แต่เป็นการบอกเล่า

บอกเล่าว่าอีกประเดี๋ยวเขาจะตามหลิวเวี๋ย 'กลับบ้าน'

เรื่องที่แต่งขึ้นมาสุมสัสมุ่หาอย่างรีบเร่ง ไปปิดชั่วคราวยังพอได้ กระนั้นจะให้นางไปหาบ้านมาจากที่ใดเพื่อรับมือกับหรงซู่เล่า

ใบหน้าของหลิวเวี๋ยไม่ได้แสดงออกถึงความรู้สึกใดๆ แต่สมองกลับหมุนวนอย่างรวดเร็ว

ขณะยังครุ่นคิดถึงประโยคเมื่อครู่ของหรงซู่ หลิวเวี๋ยสะกดหัวใจที่เต็นระรัวอย่างบ้าคลั่ง กัดริมฝีปากแล้วเอ่ยขึ้น

"ประจวบเหมาะทีเดียว ข้าก็อยากไปดูที่ทาง วันหน้าตอนไปบวกรวน พี่หญิงใหญ่จะได้ไม่หลงทิศ"

นี่ก็หมายความว่า จะไปกันทั้งหมด?

หลิวเว่ยสังเกตเห็นได้ตอนหลิวเว่ยเอยประโยคนี้ สายตานั่นจับอยู่ที่หรงซู นั่นก็คือประโยคนี้หลิวเว่ยตั้งใจพูดให้หรงซูได้ยิน

หลิวเว่ยอยากฟังหรงซูเอยรึนางไว้เป็นครั้งที่สอง?

หรงซูขมวดคิ้วจริงดังคาด ตวัดสายตาจ้องหลิวเว่ยเขม็งวูบหนึ่ง

หลิวเว่ยหยักยกมุมปากเล็กน้อย ข้างในรู้สึกกระหึ่มอยู่ลึกๆ ทว่ากลับไม่แสดงสีหน้าออกมาชัดเจน เพียงเอยขึ้น

"เรื่องวันนี้ฉันได้จะล่วงรู้ เพียงแต่ที่พี่หญิงใหญ่พูดก็ถูก ไร่นามไร่ฐานะเช่นนี้ ข้าก็ไม่สะดวกจะเกาะติดคุณชายเจ็ดและคนอื่นอยู่ทุกวันจริงๆ เป็นการรบกวนยิ่งแล้ว"

หรงซูแย้ง "ข้าหาได้รังเกียจเจ้า"

หากรังเกียจ หลิวเว่ยก็ไม่มาเยี่ยมหลิวเว่ยแล้วนะสิ

มุมปากหลิวเว่ยยิ่งยกยิ้มกว้าง ใบหน้าแดงเรื่อ

หลิวเว่ยมองคนทั้งคู่เจียบๆ สมองยังคงครุ่นคิด อีกสักพักจะถ่วงเวลารับมือให้ผ่านไปอย่างไรดี

หลิวเว่ยยังไม่ทันคิดแผนการออกมาได้ เสี่ยวเอ๋อร์ที่อยู่อีกฟากก็เริ่มยกอาหารเข้ามาตั้งโต๊ะแล้ว

หรงซูลุกเดินไป หลิวเว่ยกับหลิวเว่ยจึงจำต้องเดินตาม

อีกด้านหนึ่งดำเนินกับเสี่ยวนิวดูแลหลิวเสี่ยวหลีกับเงินจู่อยู่ในห้องหรงหลังกับ 'คุณชายหลิว' ล้วนไม่อยู่ ดังนั้นมือค่านี้นี้จึงมีเพียงหรงซูหลิวเว่ย และหลิวเว่ยสามคนเท่านั้น

โต๊ะอาหารขนาดมหึมาจัดวางกับข้าวไว้ไม่น้อย หลิวเว่ยเพียง

ปรายตามองแวบเดียวนัยน์ตาก็ห่มนแสงลง

นางหันมองหลิวเยวี่ อีกฝ่ายไม่ได้มองนาง เพียงยิ้มพลางยื่นตะเกียบให้หงซู่ ปากก็เอ่ยเสริม

"ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสัตว์น้ำที่จับมาสดใหม่ที่สุด เสี่ยวเอ๋อร์เป็นผู้แนะนำโดยเฉพาะ คุณชายเจ็ดลงชิมปลาเปรี้ยวหวานทะเลสาบซีหู แล้วก็ผัดเนื้อหอยน้ำแดงจานนี้ดู"

หลิวเยวี่เลื่อนอาหารจานที่ตนเห็นว่าดีเลิศไปตรงหน้าหงซู่อย่างเอาใจใส่ สุดท้ายละม้ายรู้สึกว่าหลงลืมหลิวเว่ย จึงยื่นมือออกไปคืบอาหารสองอย่างที่เพิ่งกล่าวไปใส่ถ้วยหลิวเว่ยด้วย

หลิวเว่ยมองถ้วยที่พริบตาเดียวก็มีกับข้าวกองพะเนินอย่างหนึ่งเสียบไม้ขยับตะเกียบแม้แต่เล็กน้อย

หงซู่เหลือบไปเห็นก็เอ่ยถาม "ไม่ถูกปากหรือ"

หลิวเว่ยระบายยิ้ม สายตาระยะให้เขาแล้วเริ่มขยับตะเกียบ

รอยยิ้มขมขื่นบนใบหน้าหลิวเว่ยเด่นชัดเกินไป หงซู่มนคิ้วเล็กน้อยยื่นมือออกไปจับตะเกียบนางพลางเอ่ยเสียงเย็น

"ไม่ยากกินก็ไม่ต้องผืน" กล่าวจบก็หันไปบอกเสี่ยวเอ๋อร์ "ถามแม่นางผู้นี้ว่าต้องการอาหารจานใด"

เสี่ยวเอ๋อร์รู้สึกจ่อเข้ามาจด

หลิวเว่ยเพียงโบกมือและเอ่ยว่า "อาหารทุกอย่างล้วนดีแล้ว"

หงซู่จ้องมองนางครู่หนึ่ง ไม่ได้เอ่ยคำ

หลิวเยวี่เอ่ยขึ้น "อันใดกัน พี่หญิงใหญ่ไม่ชอบของพวกนี้หรอกหรือ จำได้ว่าตอนอยู่เมืองหลวงข้าก็เคยเห็นพี่หญิงใหญ่กินปลากินกุ้ง น่าจะกินได้จึงจะถูก คงมีใช่ว่ามีข้อห้ามอันใด? หากมีพี่หญิงใหญ่กล่าวมา

ตามตรงได้เลย ครึ่งหน้าข้าจะต้องจดจำได้อย่างแน่นอน"

หลิวเวี๋ยเอ๋วยจับด้วยสีหน้าเป็นกังวล ท่าทางใสซื่อจริงใจ หากมิใช่หลิวเวี๋ยรุ่อบุณิสัยที่แท้จริงของอีกฝ่าย เกรงว่าคงเกือบจะเชื่อแล้ว

หลิวเวี๋ยไม่ได้เอ่ยอะไร หากเป็นในอดีตนางคงไม่คิดมากที่จะเปิดโปงลูกไม้ตื้นๆ พวกนี้ของหลิวเวี๋ยตรงๆ เพียงแต่เพราะตอนนี้เป็นสถานการณ์พิเศษ ต่อให้อยากพูดก็สมควรคิดพิจารณาสักนิดให้ตัวนางเองใจเย็นลงก่อน

ความจริงชนิดของอาหารพวกนี้ไม่มีปัญหา ข้าหลิวเวี๋ยก็ไม่มีของที่กินไม่ได้ เหมือนเช่นที่หลิวเวี๋ยพูดว่าเมื่อก่อนตอนอยู่เมืองหลวงบางครั้งตนเองก็จะกินปลาकिनกั๋ง ทว่านั่นเพราะอยู่ในที่ลับ ทั้งยังลับอย่างที่สุดเป็นตอนที่ตนอยู่ลำพังคนเดียว

ส่วนเหตุผลนั้นง่ายแสนง่าย

บนใบหน้าหลิวเวี๋ยมี 'แผลเป็น' แม้ผ่านไปเนิ่นนานแต่ผู้ที่มีรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ต่างก็รู้ว่าของแสดงคืออาหารที่มีสีสั่นชูดูฉาด เรื่องนี้เป็นพื้นฐานสำคัญ

อาหารที่หลิวเวี๋ยสั่งมาเบี่ยงหน้าพวกนี้ สีของแต่ละจานราวกับประชันความชูดูฉาดกัน อีกทั้งยังเป็นอาหารทะเลอีก แม้ยามนี้กินอาหารทะเลไม่มีผลต่อบาดแผล แต่อาหารทะเลจะทำให้บริเวณที่เดิมเคยมีแผลขยายและบวมพอง ส่งผลให้ทวีความอัปยศมากขึ้นไปอีก

หลิวเวี๋ยไม่จำเป็นต้องเดาว่าหลิวเวี๋ยเจตนาหรือไม่ เพราะคำตบย้อมเป็นโชอย่างไร้ข้อกังขา

พักที่โรงเตี๊ยมนี้มาหลายวัน หลิวเวี๋ยกระจำง้างในรายการอาหารของที่นี่ ไม่มีทางที่ทั้งโต๊ะจะเป็นอาหารที่ผู้ป่วยแผลไฟลวกไม่ควรกิน

ทั้งหมดเช่นนี้ นอกเสียจากสิ่งมาเป็นพิเศษ

เห็นหลิวเวียยังมอดนด้วยสีหน้าใสซื่อ หลิวเวียก็ไม่ได้เอ่ยอะไร
แค่ตักน้ำแกงมาถ้วยหนึ่ง

น้ำแกงปลาตุ๋นกลมกล่อมยิ่ง หลิวเวียดื่มอีกแล้วอีกเล่า ผ้าโปรง
ปิดหน้าพัดพะเยิบ คนทั้งสองฝั่งตรงข้ามมองเห็นรอยแผลเป็นอันน่าเกลียด
สุดประมาณบนดวงหน้านางอยู่รำไร

หลิวเวียหยักยกมูมปากน้อยๆ หันศีรษะไปมองชายหนุ่มอย่าง
ทรงชู้แวบหนึ่ง

กลับเห็นทรงชู้สีหน้าเรียบเฉย คล้ายไม่รู้ลึกลับสะทสะเทือนแต่อย่างใด
ก็จริง ตอนอยู่เมืองหลวงท่านอ่องเจ็ดก็รู้ว่าหญิงสาวผู้นี้ น่าเกลียด
เกินบรรยายอยู่แล้ว...

หลิวเวียหัวเราะในใจ ก่อนดันอาหารที่ชื้อไว้แรงที่สุดสองสามอย่าง
มาตกรหน้าหลิวเวียอีกพลางเอ่ยว่า "สองสามอย่างนี้ข้าชิมแล้ว อร่อย
เป็นที่สุด พี่หญิงใหญ่กินเยอะๆ นะเจ้าคะ"

หลิวเวียเหยียดมูมปาก เอ่ยในใจว่าเคราะห์ดีที่ใบหน้าไม่ได้เป็น
อะไรจริง หาไม่ครั้งนี้คงได้ตกหลุมพรางหลิวเวียอย่างเสียบๆ เป็นแน่

ทรงชู้คล้ายยังมองอะไรไม่ออก แท้จริงมิใช่เรื่องแปลก บรูซ
โดยเฉพาะพวกที่ปัญญาหนักศักดิ์ใหญ่ ทั้งหัวใจมีเพียงความทะเยอทะยาน
ในราชสำนัก สำหรับเรื่องละเอียดอ่อนของสตรีพรรณนี้นัย่อมไม่ถ่องแท้
เป็นธรรมดา

สตรีล้วนให้ความสำคัญกับรูปโฉม แต่ก่อนที่จวนสกุลหลิว หลิวซิ่น
ต่อให้ชั่วเป็นแมลงชนิดเดียวกันก็ไม่กินอาหารใส่ชื้ออากับน้ำส้มตั้งเจ็ดแปดวัน
ด้วยกลัวว่านิ้วจะไม่งดงามดังเดิม

ประมาณว่าเช่นนี้ก็คือความคิดอ่านของสาวแรกรุ่นกระมัง
 หลิวเวียกระทำการต่างๆ นานา สุดท้ายก็ทำได้เพียงระดับนี้
 หลิวเวียคิดในใจว่าหากตนเองคิดจะแก้งใครสักคน เกรงว่าคง
 ไม่อ้อมค้อมปานนี้

ข้าวหนึ่งมือกินไปครึ่งหนึ่งหลิวเวียก็ไม่กินแล้ว หรงซูเห็นดังนั้น
 ก็หยุดตะเกียบเช่นกัน ขณะจะเอื้อนเอ่ยวาจาก็พลันเห็นเงาร่างคุ่นตา
 สายหนึ่งเดินเข้าประตูมา

หลิวเวียตั้งสติทันใด มองเห็นหรงหลังผู้กลับมากลางดึก ดวงตา
 ของนางก็ทอประกายวาววับ

หรงซูเห็นหรงหลังเช่นกัน ทว่าแวบแรกเขากลับหันมองหลิวเวีย
 ครั้นเห็นสีหน้าลึงโลดอย่างขัดแย้งของอีกฝ่ายก็พลันเม้มปาก สีหน้า
 ดูย่ำแย่

สองคนนี้มีสัญญาหมั้นหมายกัน

ถึงพระราชโองการพระราชทานสมรสยังไม่ได้ถูกกำหนดลงมา
 แต่ทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างรับรู้ เห็นอกว่านั่นการหมั้นหมายคราวนี้หลิวเวียยัง
 ไม่แสดงท่าทีคัดค้านอย่างชัดเจนเหมือนครั้งก่อน

นั่นย่อมหมายความว่านางเองก็มีใจให้หรงหลัง

ความรู้สึกถูกเปรียบให้ด้อยกว่าประเภทนี้เลวร้ายอย่างมาก หรงซู
 วางตะเกียบแล้วจ้องหลิวเวียนิ่งๆ รอคอยให้นางหันมองมาที่ตน

แต่หลิวเวียถูกหรงซูถ่วงเวลามาทั้งวัน บัดนี้นางหมดความอดทน
 โดยสิ้นเชิงแล้ว ดังนั้นเวลานี้คนที่ในใจนางเฝ้าคะเนจึงมีแต่หรงหลัง

รอหรงหลังมาช่วยนาง

ในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อนี้หลิวเวียมีหรือที่ยังจะมีแก้มองหรงซู

นางไม่แม้แต่จะสายตาแลหรงชู้ ยังคงจดจ้องหรงหลังอย่างตั้งใจ
ดวงตาเปี่ยมประกายวาดหวัง

หรงชู้ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักอึ้ง "เจ้าอยากพบเขา?"

หลิวเว่ยตกตะลึง คราวนี้ถึงหันมองหรงชู้ก่อนเอ่ยซัก "อะไรวะ"

"มุงหน้ามาที่นี่โดยเฉพาะเพียงเพราะเขา?" น้ำเสียงหรงชู้เรียกได้ว่า
เย็นชาหาใดเทียบ

หลิวเว่ยรู้สึกว่าการมณที่เปลี่ยนแปลงกะทันหันนี้ของหรงชู้่ออกจะ
แปลกประหลาดอยู่บ้าง กระนั้นก็ยังคงเอ่ยตอบ

"ไม่รู้ว่าคุณ...คุณชายสามก็อยู่ด้วย ควรไปคารวะสักครา" หลิวเว่ย
พูดพลางผุดลุกขึ้น จะเดินไปทางหรงหลังอย่างทั้งเปิดเผยและติดจะ
คลุมเครือ

ทว่านางเพิ่งก้าวเท้า ซ้อมือพลันถูกหรงชู้กุมไว้

585

พี่สาว ท่านกลัวมันท่านผู้นั้นไม่ในใจแล้ว

หลิวเว่ยเหลียวหลังมองหรงซูอย่างไม่เข้าใจ

"นั่งลง!" หรงซูตวัดมองตาขวาง ตวาดขึ้นประโยคหนึ่ง

เสียงตวาดนี้ดังอย่างยิ่ง คนที่นั่งโต๊ะรอบข้างสองสามโต๊ะยังหัน

มามอง

หลิวเว่ยกวาดตามองรอบทิศ ค่อนข้างลำบากใจ นางบิตข้อมือไปมา

อยากหลุดจากพันธนาการของหรงซู

แต่หรงซูแรงเยะยิ่งนัก หลิวเว่ยสะบัดหลุดได้ก็จริงเพราะวรยุทธ์
ของเขาสูงนางไม่ได้ แต่ที่นั่นอยู่ต่อหน้าธารกำนัล หลิวเว่ยไม่คิดจะกระทำ
อะไรที่สะอูดสายตา ดึงดูดิให้ผู้คนหันมามองเท่าไร

ส่วนหรงหลังที่เพ่งก้าวเข้ามาก็เห็นเหตุการณ์นี้ และเขาก็มองออก
ว่านางคือหลิวเว่ยในแทบจะพริบตาแรก ชายหนุ่มขมวดคิ้วสาวเท้าเข้ามา
ยกมือปิดมือหรงซูออก ทันใดนั้นหรงซูก็รู้สึกปวดแปลบที่แขน พลัน

คล้ายมือเล็กน้อย

ทรงหลังลากตัวหลิวเว่ยมาไว้ด้านหลัง

"ทำอะไร" ประโยคนี้ทรงหลังถามทรงชู่ และขณะเดียวกันก็ถามหลิวเว่ยด้วย

หลิวเว่ยมีทุกข์ยากกระบาย ยืนด้านหลังทรงหลังลอบดั่งชายเสียเขา ทรงหลังแม้รู้สึกได้ แต่ยังคงไม่เข้าใจสถานการณ์ตรงหน้า

ทรงชู่ปวดร้าวที่แขน ทว่ายังคงลุกขึ้นประสานสายตากับทรงหลัง ก่อนเบนสายตามองไปที่หลิวเว่ยซึ่งอยู่ด้านหลัง สีหน้าไม่น่าดูอย่างยิ่งยวด หลิวเว่ยเฝ้ามองดูสถานการณ์เบื้องหน้า ในอกเจ็บแค้นเหลือเกิน สตรีอัปมงคลนี้เข้ามายังอายุมากคนหนึ่ง กลับทำให้ท่านต้องผู้สูงศักดิ์สองคนแย่งชิงกันได้ สวรรค์ช่างตาบอดโดยแท้!

"คำนับคุณชายสาม" ท่ามกลางความเสียบช่วงสั้นๆ หลิวเว่ยแสดงคารวะอย่างอ่อนช้อย

ทว่าทรงหลังหาได้ใส่ใจไม่

หลิวเว่ยก็ไม่ได้สนใจ ลุกขึ้นเองแล้วคลี๋มอ่อนโยน ก่อนจะเอ่ย 'ไกลเกลียด' โธ่...นี่จะอย่างไรดีเล่า พี่หญิงใหญ่ ท่านเอ๋ยสักประโยคสองประโยคเถิด"

หลิวเว่ยยังคงกล่าวอันใดได้ สถานการณ์หลุดไปจากที่ควรจะเป็น อยู่บ้าง นางยังได้ทรงหลังค้ำกันอยู่ตรงหน้าอีก การกระทำของทั้งคู่มองผาดเดียวก็รู้ว่าไม่ได้มีความสัมพันธ์ธรรมดา

อธิบายตอนนี้จะยังอธิบายอะไรได้เล่า

หลิวเว่ยนิ่งเงียบไม่กล่าวคำ หลิวเว่ยเห็นดังนั้นก็ถอนใจเอ่ย "วันนี้ต้องโทษข้าแล้ว เดิมทีบังเอิญพบพี่หญิงใหญ่ที่ถนนในเมือง เห็นว่าเป็น

เรื่องน่ายินดี ต่อมาจึงเชิญพี่หญิงใหญ่มาพูดคุยเรื่องเก่าๆ ที่โรงเรียน ทว่าก็เพียงเพราะสัมพันธ์พี่สาวน้องสาวของพวกเขา คุณชายเจ็ดหวังดี จึงรั้งให้อยู่กินข้าวด้วยกัน เดิมก็เพื่อช่วยให้ข้าสมหวัง นึกไม่ถึงว่าจะสร้างความเข้าใจผิด คุณชายสาม เมื่อครู่คุณชายเจ็ดกำลังพูดหยอกล้อกับพี่หญิงใหญ่ ท่านอย่าได้เข้าใจผิดไปเลย"

วิธีการพูดของหลิวเวี๋ยทั้งเปี่ยมไหวพริบและยังสุภาพลึกซึ้ง ไม่กี่ประโยคก็แจ่มแจ้งเรื่องราวกระจ่างชัด คำกล่าวนั้นพูดได้อย่างชาญฉลาด ข้ายังประณีตหมดจด รวากับเป็นผู้ไกล่เกลี่ยคนหนึ่งจริง ๆ

แต่หลิวเวี๋ยไม่คิดว่าจะง่ายดายเพียงนี้ ยากนักที่จะคว้าโอกาสได้ หลิวเวี๋ยมีหรือจะปล่อยนางไปโดยง่ายเช่นนี้

ไม่ผิดจากที่คิด เห็นสถานการณ์ยังไม่คลี่คลาย หลิวเวี๋ยก็กัดริมฝีปากเอ่ยอีก "พี่หญิงใหญ่ยังไม่พูดอะไรสักหน่อยหรือ คุณชายสาม ท่านจะโกรธแล้วจริง ๆ เมื่อครู่ท่านยังอยู่ด้วยกันกับคุณชายเจ็ดอย่างเบิกบานใจแท้ ๆ จะทนเห็นคุณชายทั้งสองยืนคุ่มเชิงไม่พอใจกันได้อีกหรือ พี่หญิงใหญ่?"

หลิวเวี๋ยยั้งหยันในใจ ไม่ผิดจากที่คิด พอได้ยินคำอ่อนไหวอย่าง 'เมื่อครู่' และ 'อยู่ด้วยกันอย่างเบิกบานใจ' เหล่านี้ สีหน้าของหรงหลิงก็เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ก่อนจะตีหน้าขริบแค้นมองหลิวเวี๋ย

หลิวเวี๋ยเบิกตาโตอย่างผู้บริสุทธิ์ ใช้สายตาบอกเป็นนัยว่าตนไม่รู้เรื่อง

หรงหลิงแค้นเสียเย็นคำหนึ่ง สายตาเย็นชาเล็กน้อย

หลิวเวี๋ยกลืนน้ำลาย ไม่สนว่าตอนนี้จะระแวกระแวนเพียงใด จู่ ๆ ก็ยกกายค้ำบหรงหลิง เปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยการทำความเคารพ

"นับตั้งแต่จากกันที่เมืองหลวง ไม่พบกันหลายเดือน คุณชายสาม ยังสบายดีหรือไม่"

ทรงหลังปรายตามองนางอย่างเยือกเย็น เน้นนานไม่ตอบคำ
หิ้วเว่ยหน้าผากผุดเหงื่อเย็น รอคอยอีกครู่ใหญ่ถึงได้ยินทรงหลัง
ตอบด้วยท่าทางหมางเมิน

"อาศัยโชคความสวาทของคุณหนูใหญ่แล้ว ข้าสบายดียิ่งนัก"
หิ้วเว่ยโล่งใจเปลาะหนึ่ง ลูกขึ้นถามอีกว่า "คุณชายสามก็พักที่นี่หรือ"
"ใช่"

"กินอาหารค่ำแล้วหรือยัง"

"ยัง"

"มีผู้กินด้วยกันเกิด"

"ได้"

โต้ตอบไม่กี่ประโยคทรงหลังก็ทรุดนั่งติดกับหิ้วเว่ย โต๊ะสี่เหลี่ยม
พวกเขาสองคนนั่งฝั่งหนึ่ง ทรงชูกับหิ้วเว่ยยืนอีกฝั่ง

อาหารบนโต๊ะกินไปได้ประมาณหนึ่งแล้ว หิ้วเว่ยจึงเรียกเสี่ยวเออร์
มาสั่งอาหารเพิ่ม

ดูจากท่าทีกระตือรือร้นเช่นนี้ของหิ้วเว่ย คล้ายว่านางรักมันคง
ต่อทรงหลังอย่างแท้จริง

ทรงสูสีหน้าย่ำแย่เกินทน ตอนมองเห็นหิ้วเว่ยขยับไปรินชาให้
ทรงหลังก็พลันโพล่งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

"พี่สาม ท่านหิ้วบ้านท่านผู้นั้นไปไหนเสียเล่า"

ทรงหลังซ่อนตาขึ้นเล็กน้อย ปราดมองหิ้วเว่ยอย่างไม่เผยร่องรอย
แวบหนึ่ง

หลิวเว่ยกระแอมทีหนึ่ง แสวังถามอย่างงุนงง "ท่านหลิว? ผู้ที่เคย
อยู่ในหน่วยของคุณชายสามที่เมืองหลวงผู้นั้นนะหรือ"

ตอนนั้นคดีเด็กสูญหายโด่งดังลือลั่นไปทั่วเมืองหลวง 'คุณหนูใหญ่
สกุลหลิว' แม้พูดว่าได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในหอห้องตระกูลสูงศักดิ์ ทว่าสตรี
คนอื่นในเรือนหลังต่างก็กล่าวถึงคนผู้นี้กัน หลิวเว่ยจึงไม่อาจแสวังทำว่า
ไม่รู้อะไรเลยได้ จำต้องผินกอดพินอ่อยขึ้นมา

ทรงหลังไม่ทันตอบ ทรงซู่ก็หัวเราะหยัน "เจ้ารู้จักท่านหลิว?"

หลิวเว่ยกล่าวว่า "เคยได้ยिनสองสามครั้ง คล้ายว่าเป็นเจ้าหน้าที่
สักคนในหน่วยเงินเก้อ"

"เจ้าหน้าที่?" ทรงซู่ปรายตามองทรงหลัง "เป็นแค่เจ้าหน้าที่?"

ทรงหลังมองทรงซู่ด้วยสายตาเย็นเยือก "เจ้าคิดจะพูดอะไร"

"พี่สามร้อนตัวแล้วหรือ"

"ข้ามีอันใดให้ร้อนตัว"

"ไม่ร้อนตัวแล้วไหนไม่ยอมรับว่าท่านกับท่านหลิวนั้นมีความสัมพันธ์
ขั้นใดกันแน่"

"ธุระของข้า เจ้าไม่จำเป็นต้องถามมากความ"

"ข้าผู้เป็นน้องเพียงใส่ใจพี่ชายเพียงเล็กน้อย ยี่พี่สามต้องประหม่า
ด้วยเล่า" ทรงซู่พูดพลางกวาดตามองรอบด้านแล้วถอนใจเฮือก "ไม่รู้ว่า
ไปที่ใด เขายังไม่กลับมา หากได้เจอคงต้องมาพบปะกันเสียหน่อย"

หลิวเว่ยไม่ปริปาก ทว่ามือในแขนเสื้อกำแน่นอยู่เล็กน้อย

หลิวเว่ยยี้เข้าใจความหมายของทรงซู่ ถามอย่างให้ความร่วมมือ
เป็นพิเศษ "ท่านหลิวผู้นั้นข้าก็เคยพบหลายครั้ง ริมฝีปากแดงพินขาว
สะอาด ช่างเป็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลาผู้นึงโดยแท้"

หิ้วเวียเอ๋ยไปดวงตาก็เหลือบไปทางหิ้วเวีย วันนี้นั่นเองไล่ตาม
ท่านหิ้วออกไป ทว่าตอนกลับมาคนที่ได้พบกลับเป็นหิ้วเวีย

ความบังเอิญเช่นนั้นพาให้หิ้วเวียอดตติใจอยู่บ้างไม่ได้ ต่อให้นาง
เคยหยิ่งแข็งและพบว่าสองคนนี้ไม่มีความสัมพันธ์อะไร แต่ถ้อยวาจา
ของนางยังคงแฝงอคติ

ได้ประโยคต่อความนี้ของหิ้วเวีย หรงชู่พลันเอ่ยว่า "ไหนเลย
จะแคว้นผีปากแดงฟันขาวสะอาด เขารูปโฉมโนมพรรณผุดผ่องอิมเอิบ
เป็นแจกเช่นที่พี่สามบักใจรักมันเลยทีเดียว"

คำกล่าวนี้นิ่งพุดยังไม่ชอบมาพากล หิ้วเวียค่อยฟังความนัย
'สองแง่สองง่าม' นั้นออก ความชมชอบตัดแขนเสื้อ? นางหน้าแดงโดยพลัน
หรงหลังกับหิ้วเวียตั้งแต่ต้นจนจบสีหน้าไร้อารมณ์ สายตาหรงหลัง
ที่มองหรงชู่ยังประหนึ่งมองดูตัวตลกบนเวที

ส่วนหิ้วเวียแท้จริงนางไม่รู้ว่าควรแสดงอาการอย่างไร แกล้ง
ปั้นปึ่ง? ต้องคาดคั้นถามหรงหลังว่ากำลังจะหมั้นหมายกับตนอยู่แล้ว
เหตุใดจึงยังไปมาหาสู่กับ...บุรุษอื่น?

หรือทำเสมือนฟังไม่เข้าใจ แสร้งว่าตนโง่ซื่อไร้เดียงสาไม่เข้าใจ
เรื่องพรรคนั้น

ราวกับสองวิธีนี้ล้วนใช้ไม่ได้ วิธีแรกนางหึงตนเอง นี้ออกจะ
น่าละอายเกินไป อีกวิธีกลับพาให้นางดูสมองใช้การไม่ได้

ขณะที่หิ้วเวียลังเลคิดไม่ตกอยู่นั้นก็ถึงชายเสื้อหรงหลังอีก ขอให้
เขาช่วย

หิ้วเวียเวลานี้นับว่าเสียใจภายหลังโดยสมบูรณ์ นางไม่ถนัดการ
แสดงละครจริงๆ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ออกจะคาดเดาไม่ได้พวกนี้

ยิ่งกว่านั้นเพราะโฉมหน้านี้หลิวเว่ยเพ็งทำขึ้นอย่างฉุกฉะหนุก นาง
คิดว่าผ่านไปอีกไม่นานรอยแผลเป็นบนหน้าก็อาจจะหลุดลอกออกมาได้
ถึงยามนั้นจึงจะเรียกว่าคึกคักอย่างแท้จริง

หลิวเว่ยคิดแต่จะจากไปและยุติโศกนาฏกรรมฉากนี้
แต่ทรงหลังรวกับตั้งใจไม่พูดอะไรทั้งสิ้น รวกับต้องการให้หลิวเว่ย
ลิ้มรสบทเรียนของการตัดสินใจโดยพลการ กระทำการเหลวไหลเหิมเกริม
หลิวเว่ยจวนจะร้องให้อยู่รอมร่อ ทว่าในเวลาสำคัญนี้เองคนผู้หนึ่ง
ก็เดินอย่างวางมาดเข้ามาจากด้านนอก

"ไอ้ะ ครึกครื้นกันจริงเชียว" เสียงก๊วหัวเราะแผ่วเบาอย่างอิสระเสรีนั้น
พาให้หลิวเว่ยหงส์ระชาวาบ

นางซ่อนตาขึ้นมองคนด้านนอก จริงดังคาด ไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็น
อวินจือเม้ง

ชั่วพริบตานี้หลิวเว่ยรู้สึกสติแตกอยู่บ้างอย่างแท้จริง
นางยังจำได้ อวินจือเม้งเป็นผู้ที่รู้ตัวตนสตรีของนาง อีกทั้งประมุขหอ
ของอวินจือเม้งผู้นั้นยังคล้ายจะไม่มีเรื่องใดไม่รู้ ไม่มีเรื่องใดไม่แจ่มแจ้ง
อย่างแท้จริงอีก

และตอนนี้หลิวเว่ยแต่งกายด้วยรูปโฉมสตรี ทันทิที่อวินจือเม้งผู้นี้
จดจำนางได้ ก็ไม่รู้จักเอ่ยวาจาเช่นไรออกมา

หลิวเว่ยปวดเศียรเวียนเกล้าเกินทน!

586

พี่สาวมักใจรักมันแต่คุณชาขรุรงาม
เช่นท่านหลัวม่านท่านผู้นั้นเ็นหรือไม่

การมาโดยไม่มีผู้เชิญของอวินจื่อเมิ่งพาให้บรรยากาศตรงนั้นที่เดิม
ออกจะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกฝนคลายลงบ้าง

คนทั้งหลายหันมองอวินจื่อเมิ่งโดยพร้อมเพรียง ทว่าไม่มีผู้ใดสักคน
ออกหน้าเอ่ยทักก่อน

ในหมู่คนเหล่านี้มีเพียง 'ท่านหลัว' ที่อวินจื่อเมิ่งคุ้นเคยที่สุด ทว่า
ตรงหน้านี้ 'ท่านหลัว' ไม่อยู่ด้วย

อวินจื่อเมิ่งกลับทำเหมือนคุ้นเคยกันมานาน ถึงไม่มีคนแสดงออก
ว่าต้อนรับนาง ทว่านางก็ยั้งเดินเข้ามาพลงยัมระริน พลันเรียกเสี่ยวเอ้อร์
คำหนึ่งบอกว่าต้องการเพิ่มที่นั่ง ขณะที่สายตาเหลือบมองหลัวเว่ยกึ่งยืม
กึ่งไม่ยืม

หลัวเว่ยตัวสั่นสะท้านคราหนึ่ง แม่ปากไม่พูดไม่จา

ทรงหลังไม่เผยท่าที ทรงชู้เองก็เจียบไม่กล่าวคำ

หลิวเวียวย่อมยังไม่กล้าพูดส่งเดช เสี่ยวเออร์เห็นผู้เป็นคุณชาย
คุณหนูทั้งหลายหาได้ชัดขวางจึงย้ายเก้าอี้มาอย่างปราดเปรียวจาก
ที่ตั้งเดิมซึ่งอยู่ข้างหลิวเวีย

อวินจือเม้งจึงเอ่ยยับยั้ง "วางตรงนั้น"

จุดที่อวินจือเม้งชี้ประจบเหมาะคือข้างกายหลิวเวีย

ทุกคนมองไปที่อวินจือเม้ง เจ้าตัวกลับฉีกยิ้มบางๆ เอ่ยว่า "ไม่คั่นหน้า
มาก่อน อย่างไรก็ตามทำความรู้จักสักหน่อย อีกทั้งยังเป็นสตรีด้วยกัน
คิดว่าคงมีหัวข้อให้สนทนาด้วยมากมาย แม่นางผู้นี้คงไม่ถือสากระมัง"

หลิวเวียภายในระบายนมหายใจอย่างโล่งอก แต่ภายนอกกลับเอ่ย
เพียง "แน่นอน"

เสี่ยวเออร์ย้ายเก้าอี้กลับไปอีกครั้ง อวินจือเม้งเดินตัวเบาไปทูลดั่ง
ที่เก้าอี้ เวลาเฝ้าเฝ้ารายการอาหารที่สั่งหลังหรงหลิงมาก็ยกมาส่งแล้วเช่นกัน

อวินจือเม้งถือถ้วยตะเกียบที่ถูกส่งมาใหม่ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม "เพิ่ง
มาถึงกินข้าวเลย เช่นนี้ชวนให้ข้าขัดใจไม่น้อยจริงๆ ท่านทั้งหลาย
เอาเป็นว่าข้าขอลงมือแล้วนะ" นางปากโตถาม ทว่ามือได้ยื่นไปที่
จานอาหารแล้วคีบส่งเข้าปากคำหนึ่งเรียบร้อย

อวินจือเม้งกินอย่างเพลิดเพลินประหนึ่งมาขอร่วมวงกินด้วยจริงๆ
หรงชู่กับหรงหลิงแลมองนางอยู่สองอึดใจ ก่อนจะเบนสายตาดูออกอย่าง
ไม่มีใครสนใจนัก

กลับเป็นหลิวเวียที่จ้องอวินจือเม้งไม่ว่างตา คนผู้นั้นนางเคยพบแล้ว
ทว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่วางใจและความเป็นมาของอีกฝ่าย

ทว่าคนผู้นี้ดูท่าทางไม่ได้สนิทสนมกับคุณชายเจ็ด ปราการในใจนาง
จึงลดลงเล็กน้อย

อวีนจือเม้งที่เข้ามาขัดจังหวะกะทันหันไม่ได้ทำให้ทรงชู้เล็กล้ม
หลังเว้นวรรคไปครู่หนึ่งก็กล่าวต่อ

"พี่สามยังไม่ได้ตอบเลยว่าท่านปักใจรักมันแต่คุณชายรูปงามเช่น
ท่านหลิวบ้านท่านผู้นั้นใช่หรือไม่ ในเมื่อแม่นางหลิวก็อยู่ด้วย มิผู้กล่าว
ให้ชัดเจนต่อหน้าทุกคนเสียเลย จะได้ไม่เสียเวลาผู้อื่น"

"เสียเวลาอันใด" ทรงหลังย่นถามเสียงเฉียบ "คำพูดของน้องเจ็ด
ออกจะมากเกินไปหน่อยกระมัง"

"ข้าผู้เป็นน้องชายเพียงถามแทนแม่นางหลิว คาดว่าแม่นางเองก็คง
จนสงสัย"

ทรงหลังมองหลิวเว่ย "เจ้าสงสัย?"

หลิวเว่ยเสียริมฝีปาก หากตอบว่าสงสัยก็เท่ากับยืนข้างเดียวกับ
ทรงชู้ กระนั้นถ้าตอบว่าไม่สงสัยก็เห็นจะผิดปกติ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นคู่ที่จะ
หมั่นหมายกันไปอีกไม่นาน มีคนมาบอกต่อหน้าตรงๆ ว่าสามีในอนาคต
มีความสัมพันธ์กับบุรุษแล้วยังนั่งปราศจากท่าทีใดได้ เช่นนี้ไม่สมอง
มีปัญหาก็คงสมองป่วยหนัก

หลิวเว่ยฉับพลันนั้นตอบอะไรก็ได้ นางอดจะรำพึงในใจไม่ได้
จากนั้นก็เอื้อมมือที่อยู่ใต้โต๊ะกระตุกชายเสื้ออวีนจือเม้งไปครั้งหนึ่ง

อวีนจือเม้งที่ราวกำลังชมละครพลันคลี่ยิ้ม กระแอมเสียงหนึ่ง
ก่อนวางถ้วยและตะเกียบพลางโพล่งขึ้นเสียงดัง

"เสี่ยวเออร์! ไก่บดทอดน้ำมันจานนี้จัดชิดเกินไป เจ้าน่ากลับไปที่ครัว
ให้พ่อครัวผัดอีกรอบซิ"

เสี่ยวเออร์ขานรับ "ขอรับ" คำหนึ่ง แล้วรีบกระวีกระวาดเข้ามายก
ไก่บดทอดน้ำมันไปที่ห้องครัว

อวินจื่อเมิ่งผื่นพุทแทรกอีกครั้ง นับว่าคลี่คลายสถานการณ์ให้
หิ้วเว่ยรอดพ้นไปได้อีกครั้ง!

ทว่าไม่รอให้หิ้วเว่ยคลายใจ หรงหลิงก็ถามหิ้วเว่ยต่ออีกว่า
"เจ้าสงสัยหรือไม่"

หิ้วเว่ยใจคิดว่านี่เขาเจตนาชัดๆ ทั้งที่ช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้สมควร
ร่วมมือกันต่อกรกับคนนอก มีอย่างไหนกลับมาสร้างความลำบากใจให้
พวกเดียวกันอย่างนาง

หิ้วเว่ยระบายลมหายใจเอือกหนึ่ง หางตาปราดไปที่อวินจื่อเมิ่ง
อีกครั้ง

อวินจื่อเมิ่งรีบก้มหน้างุด คืบเห็ดหนูใส่สามตนเองแล้วก้มหน้า
ก้มตากิน

รู้ว่าหนนี้ไม่มีผู้ใดช่วยตนแล้ว หิ้วเว่ยจึงจำใจบากหน้าเอ่ย
"คุณชายสามหากไม่อยากพุท ข้าก็ไม่สงสัย แต่ถ้าท่านอยากพุท...
ถึงอย่างไรก็เอาตามที่ท่านสบายใจเถิด"

ถูกต้อง สถานการณ์ตรงหน้าเป็นเช่นนี้เอง พวกเขาคิดจะพุทคุย
อย่างไรก็คุยกันไป พวกเขาสบายใจเองเป็นพอ

หรงซู่เอ่ยขึ้นอย่างได้จังหวะ "แม่นางหิ้วกล้าวเช่นนั้นคือสงสัย
พี่สาม ท่านว่ามาเถิด"

หรงหลิงเม้มริมฝีปากบาง ยังคงจ้องมองหิ้วเว่ย "หากข้าพุทว่า
ข้าบักใจรักมั่นในบุรุษ ทั้งอนาคตยังคิดอยู่ร่วมกับอีกฝ่าย เจ้าสมควรใจ
แต่งให้ข้าหรือไม่"

"แค่ๆๆ..." อวินจื่อเมิ่งส่ายส่ายไปไม่หยุด หวิดจะอาหารติดคออยู่แล้ว
อวินจื่อเมิ่งลูบหน้าอก มือยกผ้าแพรเช็ดปากพลางมองหรงหลิงและ

หลิวเว่ย ใจคิดว่าคนเมืองใหญ่อย่างเมืองหลวงช่างรู้จักหาความสุขเสียจริง

หลิวเว่ยเองก็ตะลึงลานไม่น้อย ทว่านางถือกำเนิดในเมืองหลวง เรื่องขายบำเรอหาได้เป็นเรื่องพิเศษ นางไม่ต้องเสียกำลังกายกำลังใจ เพื่อจะยอมรับนัก กระนั้นยังคงคิดในใจว่ามีน้ำเล้าท่านอ๋องสามครองตนโดดเดี่ยวมานานปี ที่แท้มีความสุขชอบเช่นนี้ ทั้งยังไม่ใช่เพียงแค่ชมชอบยังถึงขั้นลุ่มหลงอีก

ในหมู่ผู้สูงศักดิ์ของเมืองหลวง ผู้ที่เลี้ยงดูขายบำเรอมีมากมายนับไม่ถ้วน ทว่าส่วนใหญ่ล้วนเป็นเพียงความรู้สึกนึกสนุก ในเรือนมีภรรยางาม อนุสะคราญอยู่ ส่วนนอกจวนก็ลี้มchimรสแปลกใหม่

ทว่าไม่มีผู้ใดสักคนพูดว่าเพื่อบุรุษแล้ว กระทั่งภรรยาหรืออนุก็ไม่ต้องการอีก

คงมิใช่ที่ท่านอ๋องสามผู้นี้ยอมรับเรือนร่างของสตรีไม่ได้แม้สักเศษเสี้ยวเดียวหรอกกระมัง

หากเป็นเช่นนั้นจริง เกิดหลิวเว่ยแต่งให้ท่านอ๋องสาม มิใช่เท่ากับแต่งเป็นม่ายทั้งที่สามียังไม่ตายหรอกหรือ

ไม่ต้องสงสัยว่าด้วยหน้าตาอัปลักษณ์ของหลิวเว่ย เกรงว่าถึงดับเทียนมีตสนทก็ไม่มีผู้ใดกล้าทำอะไรนางอยู่ดี

คิดถึงตรงนี้หลิวเว่ยก็รีบร้อนมองไปที่หลิวเว่ย

จู่ๆ ท่านอ๋องสามก็ถามคำถามนี้ออกมา ทั้งยังต่อหน้าคนมากมาย เช่นนี้ ยิ่งหลิวเว่ยยังเป็นคนหัวแข็งดื้อรั้นด้วยแล้ว หรือถึงไม่ใช่หลิวเว่ยเปลี่ยนเป็นสตรีคนใดก็ได้ ในสถานการณ์เช่นนี้แม้เพื่อรักษาหน้า ก็ย่อมต้องพูดว่าไม่แต่ง

แต่หากกลัวเว่ยเอ่ยตรงๆ ว่าไม่แต่ง แดกหักกับท่านอ่องสาม เช่นนี้ ไม่ใช่ตรงกับเป้าหมายของท่านอ่องเจ็ดหรอกหรือ

แต่เป้าหมายนี้ของท่านอ่องเจ็ด เพื่อไม่ให้กลัวเว่ยถูกลอกเพียง อย่างเดียวจริงๆ หรือท่านอ่องเจ็ดยังมีความคิดอะไรอื่นอีกกันแน่

นึกถึงก่อนหน้านี้ที่ทั้งคู่สืบกับข้าวให้กันไปมา ตลอดจนท่าทาง พุดคุยส่วนตัวอย่างแถมขึ้น หลัวเว่ยพลันรู้สึกไม่สงบในใจอย่างที่สุด

เดิมนึกว่าคำถามเมื่อครูจะพอให้หลัวเว่ยทำตัวไม่ถูกแล้ว นึกไม่ถึง แม้แต่คิดว่าทรงหลังจะยังโยนคำถามที่กระอักกระอ่วนยิ่งกว่า ตอบยาก ยิ่งกว่าให้หลัวเว่ยอีก

พุดว่าไม่แต่ง เช่นนี้ทรงหลังย่อมโมโห หากบอกว่าแต่ง โยะจะ ไม่เป็นการโยนศักดิ์ศรีในตนเองทั้ง

หลัวเว่ยลำบากใจ จะซำยก็ไม่ได้ จะขวาก็ไม่ดี ทรงฐเห็นเช่นนั้น ก็เอ่ยให้กำลังใจ "พุดออกมาก็ใช่จะเป็นอะไร"

ท่านว่าไม่เป็นไรก็ไม่ใช่ไรอย่างนั้นหรือ หลัวเว่ยลอบเหน็บแนม ทรงฐเป็นคนเย็นพุดย่อมไม่ปวดเอว* อยู่แล้ว หัวคิ้วนางขมวดเป็นปม ตัดสินใจเปลี่ยนจากฝ่ายรับเป็นรุก สบตาทรงหลังแล้วเอ่ยถามเขา

"คุณชายสามพุดว่าต่อไปจะครองคู่กับบุรุษผู้นั้น ท่านรักเขาเป็นที่สุด จริงหรือ"

ทรงหลังหรีตา พุดโดยไม่เกรงกลัว "ใช่"

หลัวเว่ยคลี่ยิ้ม "เช่นนั้นตามหลักข้าก็ควรส่งเสริมพวกท่านทั้งคู่ ใช่หรือไม่"

* เย็นพุดย่อมไม่ปวดเอว เป็นคำอุปมา หมายถึงไม่ใช่ปัญหาของตนยอมพุดได้ หรือพุดจาไม่นึกถึงความรู้สึก ของผู้อื่น เป็นคำพุดที่คนงานพุดถึงเจ้าของที่ดินที่ขอแบ่งรังด้งการ คนหนึ่งเย็นพุด คนหนึ่งกัมๆ เงยๆ ทำงาน คนที่ทำงานยอมปวดเอว คนที่เย็นพุดยอมไม่ปวดเอว

"ไม่ถูก" หรงหลังแย้ง "เจ้าพยายามแย้งชิงได้"

ให้ข้าแย้งกับตนเอง? งี่เง่าหรือไร แสดงบทบาทสมมติ? สนุกนักหรือ

หลิวเว่ยสะกดอารมณ์แล้วพยักหน้า "กล่าวเช่นนั้นก็ใช่จะไร้เหตุผล

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นหากคุณชายสามยังยินดีสู้ขอข้า ข้าแต่งให้ท่านเป็นใช้ได้"

สิ้นเสียงหลิวเว่ย หรงซู่ก็ผุดลุกพรวด สีหน้าเลวร้ายสุดขีด ใช้สายตา
เกือบเรียกว่าดำหนิดเตียนถลึงใส่หลิวเว่ย!

ครอโยบ

法医狂妃 9
Fa Yi Kuang Fei 9

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 9
สุยจยา MM เขียน
เกล็ดเดือนสิบสอง แพล

จำนวน 477 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei
Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1962-5

ภาพประกอบ 樫木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หลัวเว่ย’ แพทย์นิเวศทางจิตใจในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด
ความสามารรถล้ำเลิศ สามารถชั้นลุตระพลิกศพคนตายด้วยมิดฟ้าตัดเพียงเล่มเดียว
กว่าโศกเศร้ากลับเล่นตลกส่งนางทะลุปีติกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่ลุลูลหลัว’ ที่ถูกจับให้หันเหินหมายกับท่านอ่องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่มือเนียนเรียบอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
ทว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ่องสาม ‘ทรงหลิง’ รวบหิ้วรอบกาย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลัวเสี่ยวหลัว’ ออกมา เพราะเหตุนี้บางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้บางก็ลอบคบหากับอย่าง ‘ท่านหลัว’
ที่ออกสืบคดีทั้งยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอทองคำ’
ต่อมาบางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายตายดังเช่นที่พามา
เพราะตั้งแต่ได้เจอทรงหลิงพูนขึ้นอีกครั้ง ชีวิตบางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกหนีได้ คดีที่บางได้พบเจอก็มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นทุกที
ทั้งบางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมรดา ‘จี้เซี่ยเซว’
สมาชิกลุลูลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะเพนที่สมมติเพื่อนนั้น จึงถึงเวลาที่บางจะเดินทางกลับไปยังลุลูลจี้แล้ว

